



MAGVETŐ

A PÁPATESZÉRI RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA HAVI ÉRTESÍTŐJE

URUNK BEMUTATÁSÁNAK ÜNNEPE (GYERTYASZENTELŐ BOLDOGASSZONYI)



„Nyolc nap múltán, amikor a gyermeket körülmetélték, a Jézus nevet adták neki. Így nevezte őt az angyal, mielőtt fogantatott. Amikor elteltek a mózesi törvényben megszabott tisztulás napjai, Jeruzsálembé vitték, hogy bemutassák az Úrnak. Így parancsolja ugyanis az Úr törvénye: "Minden elsőszülött fiúgyermek az Úrnak legyen szentelve." Be akarták mutatni az Úr törvényében rendelt áldozatot is: "Egy pár gerlicét vagy két galambfiókát." Volt Jeruzsálemben egy Simeon nevű, igaz és istenfélő ember. Várta Izrael vígaszát és a Szentlélek lakott benne. Kinyilatkoztatást kapott a Szentlélektől, hogy nem hal meg, amíg meg nem látja az Úr Fölkentjét. A Lélek ösztönzésére a templomba ment. Mikor a gyermek Jézust bevitték szülei, hogy a törvény rendelkezése szerint tegyenek vele, karjába vette és e szavakkal áldotta az Istent:

"Bocsásd el most szolgálodat, Uram,
Szavaid szerint békességben,
Hiszen már látták szemeim az üdvösséget,
Melyet minden nép számára rendeltél:
Világosságot a pogányok megvilágítására
És dicsőségére népednek, Izraelnek."

Atyja és anyja csodálkozva hallgatták, amit mondott. Simeon áldotta őket és így szólt anyjához, Máriához: "Sokak romlására és föltámadására lesz ő Izraelben: jel, amelynek ellenszegülnek - s a te lelkedet is tör járja át - hogy így megnyilvánuljon sok szív érzése." Volt ott egy Anna nevű prófétaasszony is, Fánuel leánya, Ászer törzséből. Már igen életes korú volt. Szüzessége után hét évig élt férjével, majd özvegy lett. Már nyolcvannégyéves volt. Nem vált meg a templomtól: éjjel-nappal böjttel és imádsággal szolgált Istennek. Ő is odajött abban az órában, magasztalta Istent és beszélt róla mindazoknak, akik Jeruzsálem megváltására vártak. Elvégeztek mindent az Úr törvénye szerint, aztán visszatértek városukba, a galileai Názáretbe. A gyermek ott növekedett és erősödött. Bölcsesség töltötte el és Istennek kedve telt benne." Lk 2. 22-40

Urunk Bemutatásának ünneplése a IV. századtól kezdve általános volt Jeruzsálemben is, Rómában is. Az Ószövetségben Isten prófétaja által szólott, és vigasztalta választott népét, hogy a babiloni fogság után helyreállított templom, ha szegényesebb is mint a salomoni, de méltóságában messze felülmúlja, mert ide látogat el az Eljövendő. Simeon és Anna próféta-asszony pedig a Szentlélek ösztönzését követve lettek tanúi Isten ígérete beteljesedésének. Karácsony fényére emlékezünk 40 nappal karácsony után. A Világ Világosságának születését ünnepeltük, ma pedig Simeon szava nyomán, Jézus bemutatásában szeretnénk meglátni mi is a Világ Világosságát.

Gyertyát szentel ma Egyházunk. A gyertya a mai ember számára már nem jelent annyit, sokkal inkább dísz sokak

számára, sem mint jeleket hordozó használati eszköz. Fedezzük fel újra a gyertya jelentőségét.

- fényt ad, világít a sötétben
- lángja barátságos fényt ad
- meleget ad
- önmagát emészti fel, miközben világít és melegít.
- lángját óvni kell széltől, vihartól, hirtelen mozdulattól.

A gyertya Jézust jelképezi számunkra. Ez leginkább a húsvéti vigília kezdetén, a fény liturgiában mutatkozik meg, amikor a húsvéti gyertya lángjáról indul a fény, amely megvilágosít mindent.

Nekünk is gyertyává kell válnunk. Kapott fényünkkel világítanunk kell, önmagunkkal kell táplálnunk a fényt. Őriznünk kell a fényt, amelyet kaptunk, védeni vihartól, és melegíteni kell vele, sőt másokat lánggra lobbantani. (Fülöp Ákos)

SZENT BALÁZS PÜSPÖK ÉS VÉRTANÚ ÜNNEPE: FEBRUÁR 3

Szent Balázs püspök közbenjárását kérjük a torokbaj és minden más bajból való szabadulásért. Hitünk elűzi a félelmet, és megerősít az Isten követésében.

A hagyomány szerint az örményországi Sebaszte városának volt a püspöke a IV. században. A börtönben megmentette egy gyermek életét, aki halszálkát nyelt. Ezért keleten és nyugaton már a VI. századtól kezdve kérik közbenjárását a torokbetegség ellen. 316-ban Liciniusz császár idejében lefejezték. Az ünnepéhez kötődő balázs-áldás a XVI. század óta terjedt el. Balázst a középkor óta a 14 segítő szent közé sorolják.

Élete: Nevének megfelelően (Blasius=Basilius=király) igazi királyi lélek volt. Életét az irgalmasság testi és lelki cselekedeteinek véghosszat nem érő sorával szötte át, halálát pedig a vértanúság bátor hitvallásával pecsételte meg. A 3. század második felében élt, s 316 körül szenvedett vértanúhalált.

Szüülővárosában, az örményországi Sebasztéban eredetileg orvosi gyakorlatot folytatott. Mivel azonban igen vallásos életet élt és a testi bajok gyógyítása mellett nagy gondot fordított a lelki sebek beheglesztésére is, keresztény testvérei a legközelebbi püspökválasztás alkalmával egy szívvel lelkük pásztorává választották. Balázs meghajolt a nép akarata előtt és ettől kezdve egészen a lelkek gondozására adta magát. Erre nagy szükség is volt, mert Keleten még mindig erősen dühöngött a keresztényüldözés. Konstantin császár társuralkodója, Licinius ugyanis önkényesen túltette magát a 313-ban kiadott milánói türelmi rendeleten és folytatta az üldözést.

Az üldözés Szebasztéba is elhatott és természetesen elsősorban a nyáj pásztorát vette célba. Balázs híveinek unszolására egy időre kitért az üldözők dühe elől. A város közelében egy sziklaüregben vonta meg magát. Szebaszte pogány prefektusa Agricola azonban elfogatta. Miközben a katonák a városba vitték Balázst, amerre haladt, hívei mindenütt eléje vitték betegeiket és ő a kereszt jelével meggyógyította őket. Ekkor gyógyította meg a Halszalkától fulladozó gyermekeket is.

Agricola először nyájassággal akart Balázstra hatni. "Üdvözlégy Balázs - mondotta -, akit Agricola és az istenek kegyelnek". Mire a szent: "Légy áldott, jó Agricola; de áldott csak akkor leszel, ha nem mondd isteneknek azokat, akik tulajdonképpen ördögök". Az imént még nyájas prefektust teljesen kihozta sodrából ez a bátor felelet, s mivel látta, hogy Balázs állhatatosságát nem tudja megtörni, lefejeztette őt. A hívők emlékezet úgy tudja, hogy a szent püspök közvetlenül halála előtt ígéretet kapott Istentől, hogy mindazok, akik testi vagy lelki bajaikban, főleg torokfájásban az ő közbenjárását kérik biztos meghallgatást remélhetnek.

Szent Balázs segítségülhívása a különböző betegségekben nagyon régi időkre nyúlik vissza. Az ún. balázsolás nyomait Németországban és Csehországban már a középkorban felleljük: A pap két, András-kereszt módjára összeillesztett gyertyát tart a hívők álla alá és megáldja őket e szavak kíséretében: "Szent Balázs püspök és vértanú közbenjárására szabadítson meg téged az Isten a torokbajtól és minden más bajtól". A 14. század közepén dühöngő rettenetes himlő- és pestisjárvány nagymértékben hozzájárult Szent Balázs tiszteletének általánossá válásához. Ez a szörnyű betegség ugyanis legtöbbször torokfájással és fulladási rohamokkal kezdődött. Valószínűleg innét kezdve számítják Szent Balázst a 14 segítő szent közé (Ákos, Balázs, Borbála, Cirjék, Dénes, Egyed, Erazmus, Eustachius, György, Katalin, Margit, Kristóf, Pantaleon, Vitus). Az orvosok, muzsikusok pártfogójaként tiszteljük. *forrás: Hankovszky Miklós*

Istenünk, aki Szent Balázs püspököt oltalmazó segítségül adtad népednek, kérünk, közbenjárására engedd, hogy földi életünkhöz egészséget és békét, örök életünkhöz pedig irgalmat nyerjünk Tőled!

SZŰZ MÁRIA LOURDES-I MEGJELENÉSE

Ünnepe: február 11



Lourdes a betegek számára sokat jelentő zarándokhely, ahol sokan meggyógyultak, de még többen megerősödtek a betegségük hordozásában. Szűzanyánk közbenjárását kérjük, hogy Isten kegyelmével tudjuk életünk keresztjeit hordozni.

Négy évvel a Boldogságos Szűz Szeplőtelen Fogantatása dogmájának kihirdetése után, Lourdes mellett, a Gave folyó partján fekvő barlangban, 1858 február 11-én megjelent a Boldogságos Szűz Soubirous Bernadettnek. Ismételt megjelenése után elmondta magáról: "Én vagyok a Szeplőtelen Fogantatás". Kívánsága szerint csodálatosan szép templom épült a jelenések helyén, és a csodálatos gyógyulások szakadatlan láncolata jelzi, hogy a Szeplőtelenül Fogantatott Szűzanya közbenjárásával szívesen segít a szenvedő embereken.

Szent Bernadett együtt imádkozta a Rózsafüzért a Boldogságos Szűzzel. Mi a szentmise Kezdőénekével köszöntjük a lourdesi Szent Szület:

Üdvözlégy, Szűzanya! Te szülted a Királyt, aki az ég és föld Ura, mindörökkön örökké. *forrás: Hankovszky Miklós*

HAMVAZÓSZERDA, A NAGYBÖJT KEZDETE



A húsvétot megelőző negyvennapos böjt a keresztények számára bűnbánati időszak, amely alkalmat ad a lemondásra, a hitben való elmélyülésre és kiengesztelődésre, hogy méltóképpen felkészülhessenek a húsvétnak, Jézus Krisztus feltámadásának a megünneplésére.

Miért éppen negyven napig tart a nagyböjt? A Szentírásban számos esemény kapcsolódik a negyvenes számhoz. Jézus Krisztus nyilvános működésének megkezdése előtt negyven napot töltött a pusztában. Negyven napig tartott a vízözön, negyven évig vándorolt a pusztában a zsidó nép, Mózes negyven napig tartózkodott a

Sínai hegyen és Jónás próféta negyvennapos böjtöt hirdetett Ninivében.

A böjt vallásos gyakorlata a bűnbánat, a megtisztulás, az áldozat és a könyörgés kifejeződését szolgálja, jelzi az embernek Isten iránt tanúsított szeretetét és az érte való áldozatvállalását.

Hamvazószerda az őskeresztény hagyományból merít: a hívők a vezeklés részeként hamut szórtak a fejükre. Még ma is őrzik ennek emlékét: az előző évben megszentelt és elégetett barka hamujából a pap hamvazószerdán (és nagyböjt első vasárnapján) keresztet rajzol a hívek homlokára, miközben ezt mondja: „Emlékezzél, ember, hogy por vagy és porrá leszel!” A hamu egyszerre jelképezi az elmúlást és a megtisztulást.

A VII. században alakult ki a mai gyakorlat, hogy a nagyböjt kezdetét az első vasárnap előtti szerdára tették, így hamvazószerdától húsvét vasárnapig nem negyven, hanem negyvenhat nap telik el, ugyanis a közbeeső hat vasárnap nem böjti nap. (Magyar Kurír)

NAGYBÖJT

Az önvizsgálat, a magunkba nézés ideje. Elgondolkodunk azon, mennyit is érünk mi, emberek az Istennek, és vajon mennyit ér nekünk az Isten.

Ér-e annyit, hogy rábízzuk magunkat, hogy rábízzuk az életünket. Merünk-e a mindennapokban Istenre hagyatkozni? Ő megbízott bennünk. Szabad akaratot kaptunk, azt tehetünk, amit jónak látunk. Jónak látjuk-e a jót, rossznak

látjuk-e a rosszat? Annyira vágytunk tudni jót és rosszat, hogy feladtuk érte az Édenkertet, ott, keleten. Így akartuk, így is lett. Az Úr nem szólt bele. Amit Ő adott nem kellett, így visszavette. Amit a Kísértő kínált, az kellett: odaadta. Ismerjük a jót és a rosszat. Vajon tényleg az igazi jót és igazi rosszat ismerjük?

Annyira szabadnak érezzük magunkat, mi, emberek, hogy a „szabadság kék madarát” emeletük a legfőbb helyre. Vagyis: amit MI úgy látunk, AZ a jó, amit MI annak tartunk, AZ a rossz. Ma már egyre kevesebb rosszat találunk azok között a dolgok között, amelyeket megteszünk. Szinte csak az számít rossznak, amire nem tudunk valami magyarázatot, kifogást találni, de csak addig, amíg ezt meg nem találjuk. Utána már azt is szabad. Manapság az a jó, amit meg szeretnénk tenni, és az a rossz, amit mi még nem tudunk megtenni, csak valaki más. Mi vagyunk saját magunk istenei, a saját akaratunk, vagyunk az egyetlen vezérelv, amit elfogadunk igaznak. Emiatt hagyjuk aztán el az Úr útjait, emiatt érezzük úgy, hogy a bajok, gondok idején olyan egyedül vagyunk, és az örömünk sem vezet el a boldogsághoz, mert a vágy tovább hajt bennünket újabb és újabb célok után. Idővel azután már kiégünk, nem hajt tovább semmi, vagy ha hajt is, az újabb cél elérése egyre kisebb örömeiket jelent, mert érezzük, hogy valami hiányzik az életünkéből, és nem csak valami, hanem VALAKI.

Nagybőjt az az időszak, amikor megtalálhatjuk ezt a VALAKIT. Helyesebben: újra megtalálhatjuk. Felfedezhetjük magunknak ismét a Teremtőt, aki visszavár bennünket az édenkertbe. Nem csak visszavár, az utat is megmutatja. Az utunk: Jézus. Erre az útra, ehhez az úthoz kell visszatalálnunk. Visszatérnünk. Megtérnünk. Megtérés. Ezt mindig tőlünk távol álló szónak gondoljuk. Térjenek meg a bűnösök. Akik sosem mi vagyunk. Mindig más. Mindig mások. Magunkról mindig csak jó dolgok jutnak eszünkbe: végtelenül jók, szinte hibátlanok vagyunk, akiknek nincs szükségük megtérésre, mert minden vasárnap

templomba járunk, naponta imádkozunk, szertartásokra járunk.... Szóval mi rendben vagyunk.

Épp ez az egyik, ha nem a legnagyobb hibánk. Biztosak vagyunk abban, amiben sosem lehetünk: hibátlanok vagyunk. Ezzel azt mondjuk, hogy olyanok vagyunk, mint Jézus, vagyis megváltottuk magunkat.

Itt az alkalom az önvizsgálatra. Valóban, soha, semmi hibán sem volt? Valóban, a mai napon is mindent hibátlanul tettem? Amíg a válaszuk erre igen, addig messze járunk az Édenhez vezető úttól. Amikor elbizonytalanodunk a válasszal, akkor kezd éledezni bennünk valami, majd mikor biztosan állítjuk, hogy nem, elindultunk a megtérés útján. A visszatérés útján. Végül, mikor tudatára ébredünk gyengeségeinknek, esendőségünknek, és arra jutunk, hogy saját erőnkéből a paradicsomkert elérhetetlen, akkor tettük rá ismét lábunkat a jó útra, és ekkor, elesettségekben, kiszolgáltatottságunkban karol át bennünket az Úr kegyelme, ekkor lép mellénk Krisztus, aki keresztútján nem csak a keresztet emelte föl újra és újra az út porából, hanem vele együtt az embert is, és most bennünket is.

Fölemel, vállán hordoz mindannyiunkat, akik visszatértünk a jó útra. Mindenkit, aki megtér Hozzá. Amíg mi nem tesszük meg az első lépéseket, addig Ő nem tud tenni értünk semmit.

Ismerjük fel gyengeségeinket, hibáinkat, hogy visszatérhessünk Jézushoz, hogy vállaira vehessen bennünket. Tegyük meg a lépéseket a jó út felé: TÉRJÜNK MEG. Negyven napunk van rá. Azután pedig egy élet. Amiről nem tudjuk, meddig tart. Ne késlekedjünk, nehogy elkéssünk.

(*℟*)

NAGYPÉNTEKI TÖRTÉNET

Nagypéntek kora délután van. Hangolódok a 3-kor kezdődő keresztútra. Csöngötnék. Negyven körüli Asszony-ismerősöm áll az ajtóban. Tegnap este férjével együtt itt voltak a nagycsütörtök esti szentmisén. Rendszeres templomba-járók, tehetős, becsületes emberek. Most viszont valami baj lehet, az Asszony arca árulkodik. Behívom.

- Én hazamegyek! - tör ki belőle - De akkor többet nem jövök vissza!

- Mi történt? Ül le, mondd el!

Kiderül, hogy nem is olyan jól élnek a férjével, mint látszik. Gyakran durva hozzá, kiabál, és hozzá vágja, ami esetleg a keze ügyében van. És mindezt józanul, csupán csak ideges, rajta tölti ki mérgét. Máskor is, többször is előfordult már, de most már elég!

Csupa együttérzés vagyok, de semmi okos gondolatom. Valahogy annyira egyek bennem, hogy nem tudok mit válaszolni. Sem őt, sem a Férjét nem tudom sem védeni, sem támadni. Hogy hallgatok, folytatja:

- Majd meglátjuk, mire megy egyedül. Én végeztem a könyveléseit, azért haladt egyről a kettőre! De most már vége! Elegem van ebből a szolgaságból!

A tegnap este jutott eszembe. Az esti misén az Evangélium, amikor Jézus megmossa a tanítványok lábát. Persze, könnyű nekem, másra alkalmazni.... De akkor se jut semmi eszembe, Ő pedig vár valamit. Kínlódva kezdem:

- Nézd, az eszem felfogja, amit mondasz, de számomra annyira új... a szívemben ti összetartoztok... szeretnék valami segítőt mondani, de egyre csak a tegnap este van eszemben. Tudod, amikor Jézus megmosta a tanítványok lábát... ő vállalta a szolgaságot.

- De nem érted? Én csak arra vagyok jó, hogy vezessem a háztartást, a könyvelést?! Mire ment volna nélkülem? Valószínűleg igaza van, a rugalmasság, talpraesettség nem

biztos, hogy jellemző a Férjére. Szomorúan kérdeztem:

- És neked nem jelentett örömet, hogy haladtatok egyről a kettőre? Nem jelentett örömet, hogy mindezt tudod csinálni, hogy kiegyesítetted Őt?

Lehajtotta a fejét.

- De, örültem, és most is fáj, ha arra gondolok, hogy külön... De nem bírom. Nekem is van önérzetem ... velem mindent meg lehet csinálni, azt gondolja?!

- Szerintem most Ő is szenved, és bánja, hogy milyen volt veled ... talán nem is tehet róla, hogy ilyen.

- Én is azt gondoltam, sokszor már. Újra és újra csak megbocsátottam neki. De már nem tudok hinni neki ... nem érdemli meg ...

- Nem mert megérdemli, hanem mert szüksége van rád! Tudod, Judás is ott volt a tanítványok között. A méltatlanná vált barát. Néha láthatjuk egymást ilyennek....

Éreztem, hogy suták a szavaim. Valami használható, konkrét jó tanács kellene. De mit mondhatnék? Várakozóan, rámhagyatkozóan néz rám.

- Ne haragudj, én semmi okosat nem tudok mondani. Tudod, most lesz a keresztút, próbálok neked is segíteni, de a tiedet neked kell cipelned...

Mosolyogtam, megfogtam a kezét. Felállt. Felsőhajtott.

- Most innen elmegyek. Még nem tudom, hogy hova. De ha visszamegyek hozzá, ne mondd el, hogy itt jártam.

Elment. Az ő titkát is vittem, és jártuk a keresztutat, délután 3-kor Nagypénteken.

Húsvétkor mindketten ott voltak, együtt a templomban.

Részleteiben azóta sem tudom, mi történt. A nagycsütörtöki lábmosás szolgálatának ereje? A pénteki fájdalmas keresztút? Nem tudom. Bennem az ő életük annak bizonyítéka, hogy ma is, újra meg újra ismétlődik az áldozat! (Virtuális Plébánia)

Babits Mihály: Balázsolás

Szépen könyörgök, segíts rajtam, szent Balázs!
 Gyermekkoromban két fehér gyertyát tettem keresztbe gyenge nyakamon
 s úgy néztem a gyertyák közül, mint két ág közt kinéző ijedt özike.
 Tél közepén, Balázs-napon szemem pislogva csüggött az öreg papon,
 aki hozzád imádkozott fölémhajolva, ahogy ott térdeltem az oltár előtt,
 kegyes szokás szerint, s diákul dűnyögve, amit sem én s ő se jól értett. De azért te meghallgattad és megóvtad gyermeki életem a fojtogató torokgyíktól,
 s a veszedelmes mondulák lobjaitól, hogy fölnöven félszáz évet megérjek, háladatlanul, nem is gondolva tereád.
 Óh ne bánd csúf gondatlanságom, védj ma is, segíts, Sebasta püspöke!
 Lásd, így élünk mi, gyermekmódra, balgatag, hátra se nézünk, elfutunk a zajló úton, eleresztve kezete, magasabb szellemek de ti csak mosolyogtok, okos felnőttek gyanánt.
 Nem sért ha semmibe veszünk s aztán a bajban újra visszazaladunk hozzátok, mint hozzád ma én reszkető szívvel... Mosolyogj rajtam, Balázs!
 ki mint a szepegő kamasz, térdeplek itt együgyű oltárod kövén mosolyogj rajtam, csak segíts!
 Mert orv betegség öldös íme engemet és fojtogatja torkomat, géégem szűkül, levegőm egyre fogy, tudóm zihál, s mint aki hegyre hág, mind nehezebben kűszva, vagy terhet cipel, kifulva, akként élek én örökös lihegésben. S már az orvosok kése fenyeget, rossz nyakam föl vágni, melyet hajdan olyan megadón hajtottam gyertyáid közé, mintha sejtettem volna már... Segítség, Balázs!
 Hisz a te szent géégedet is kések nyiszálták, mikor a gonosz pogány kivégzett: tudhatod, mi az!
 Te ismered a penge élet, vér ízét, a megfeszített perceket, a szakadt légső görcseit, s a fulladás csatáját és rémületét.
 Segítség! Te már mindent tudsz, túl vagy mindenem, okos felnőtt! Te jól tudod, mennyi kint bír az ember, mennyit nem sokall még az Isten jósága sem, a mit ér az élet... S talán azt is, hogy nem is olyan nagy dolog a halál.

Kiadja: Róm.Kat. Plébánia Pápasteszér ©

Kiadásért felel és szerkeszti:

Leitner Pál állandó diakonus

Ady Endre: Istenhez hanyatló árnyék

"Mint az árnyék, mikor elhanyatlík, el kell mennem és ide s tova hányattatom, mint a sáska."
 Zsoltárok könyve 109.

Akaratomból is kihullasz,
 Én akart, vágyott Istenem,
 Már magamat sem ismerem
 S Hozzád beszélni rontás fullaszt.

Üldöztetéseimben kellettél
 S kerestelek bús-szilajon
 S már-már jajomból kihagyom
 Neved, mely szebb minden neveknél.

Szent Képzelés, örök hit-balzsam,
 Ki létlenül is leglevőbb,
 Meghajlok szent Szineid előtt
 S akarom, hogy hited akarjam.

Megűzeték s nem nyugszom addig,
 Míg hitedet meg nem nyerem.
 Mert kockán van az életem,
 Mint árnyék, mikor elhanyatlík.

S hanyatottan, miként a sáska,
 Mert csak Tenéked van erőd
 S mert nem láttam régen előbb:
 Nem szabad hinni senki másba.

Februári programok:

- Rózsafüzér társulat titokcsere:
 február 2. szombat este 6 óra.
 Engesztelő nap: február 12.
 kedd, este 6 óra.

- Keresztutak: minden nagyböjti
 pénteken este 6 órától:
 február 8;
 február 15: idősek keresztútja;
 február 22: gyermekek keresztútja;
 február 29: fiatalok keresztútja.
 Kérjük, hogy aki vállalja az egyes stációknál az elmélkedés felolvasását, az Leitner Pálnál jelentkezzen.

A mélységből kiáltok fel Hozzád!
 Hallgass meg, Uram!
 Taníts meg, hogyan kell könnyezni a meg nem érdemelt örömben,
 s hogyan kell örülni a megérdemelt könnyekben!
 Adj erőt, hogy kevélységem csillogását elhomályosítsam, és az alázatosság szüntelenségét okosan csillogtassam!
 Taníts meg, hogyan kell a gyengékhez lehajolni, és hogyan kell a féktelen erővel szemben egyenesen állni!
 Adj erőt, hogy fölényesen legyőzzem a testet, és alázatosan megadjam magam a léleknek!
 Taníts szelíd szóra, ha bántások érnek,
 s hideg mosolyra, ha jogtalan dicsérnek!
 Adj erőt napközben, hogy el ne fáradjak,
 s fáradtságot este, hogy rögtön elaludjak!
 Taníts meg lendülni, hogyha Rád találtam,
 s hirtelen megállni, ha utat hibáztam!
 Ne add meg mindig, amit nagyon kérek,
 taníts bátor lenni, amikor nagyon félek!
 Engedd a világot megvetve szeretni,
 csak magadat ne hagyd soha elfeledni!
 Ez a kiáltásom, s ez maradjon végleg,
 s ha másképp szólnék, nagyon szépen kérlek,
 ne neheztelj rám, míg elfordítod orcád,
 hiszen a mélységből kiáltok fel Hozzád!

(A budapesti Rókus kápolna bejáratánál olvasható imádság)

Vidám percek

- Mi az abszolút részegség?
 - Amikor három ember beül egy szobába, megisznak fejenként egy üveg whiskyt, majd az egyikük kimegy, a másik kettő pedig megpróbálja kitalálni, hogy melyikük ment ki.

Az orvosnál:

- Doktor úr, rettenetesen fáj a fejem, ha rázom.

- Akkor ne rázza!

- Na igen, de akkor honnan tudjam, hogy fáj-e még, ha nem rázom?

Elérhetőségek:

Horváth Tamás plébános: Plébánia: 8558 Csót Rákóczi u. 28.

Tel.: 89/354-246; Mobil: 06/20/770-8259

Leitner Pál állandó diakonus: Tel.: 89/352-009; Mobil: 06/20/828-0735